

Aquell nas vermell...

No és el més valent, ni el més forçut, traçut o agosarat. Tampoc no és qui demostra tenir més punteria, ni destresa ni sentit de l'equilibri i, en canvi, ell tot sol s'emporta els aplaudiments més agraïts i enriallats. Però és que el circ, sense el pallaso, no seria el circ: li faltaria l'ànima. Una ànima de cara blanca, seriosa i amb una cella alçada, o alegre i ben pintada, amb l'imprescindible nas vermell, que sense desmerèixer en absolut el talent i el gran paper que fan tots els seus companys de pista, ha aconseguit un estatus propi i una sòlida posició –no només sota la carpa–, que li han permès recórrer el món en solitari. Pallassos com Charlie Rivel, els Colombaioni, Jango Edwards, Leo Bassi, Slava Polunin... han contribuït a reinventar la professió i a afermar una tradició que, a casa nostra, ja fa anys que va començar a fructificar tant individualment –en són un bon exemple Marcel Gros, Claret Clown, Leandre Ribera, Pepa Plana, Monti, Tortell Poltrona i tants altres– com des d'un punt de vista social i col·lectiu, amb la creació de festivals específics –a banda dels dedicats al circ en general–, com el de Castellar del Vallès, el de Cornellà –ja plenament consolidat– o el d'Andorra –que només acull senyores pallasses i pallasses senyores; un cas fins fa poc inèdit que ha servit

Slava's Snowshow

Programat dins el Festival de Tardor, Slava Polunin (Novosil, 1950), cofundador del Cirque du Soleil i considerat un dels millors clowns del món, va visitar Girona (Teatre Municipal, 22/10/2009) per presentar *Slava's Snowshow*, un muntatge tendre i captivador que vol mostrar la poesia dels petits gestos o de les situacions més anodines per tal d'evidenciar la màgia i l'alegria de viure. El seu espectacle ens en deixa tastar uns gratificants –tot i que evanescents– minuts.

de model i inspiració al Clownin de Viena i a l'Esse Monte de Mulher Palhaca de Brasil–, sense oblidar els nombrosos centres i acadèmies dedicats a impartir tota mena de cursos per a futurs clowns que, segons com s'encarrili la cosa, poden acabar a la futura «universitat» per a pallassos de Granollers ideada pel veterà Jango Edwards.

Pere Hosta, pallaso gironí

Com que de petit ja era una mica el pallaso de la classe, va pensar que el millor seria rendibilitzar-ho, així que Pere Hosta (Salt, 1975) se'n va anar a estudiar aquest difícil art a El Galliner, on Claret Papiol, que hi feia classes, va acabar de confirmar la seva vocació i el va animar a dedicar-s'hi professionalment. Va seguir cursos de formació a Barcelona i Edimburg, i fins i tot es va apuntar a un sorprenent curs d'imbecilitat impartit per l'exjoglar torroellenc Pep Vila, arran del qual van sorgir una bona amistat entre tots dos i el primer espectacle d'Hosta com a clown (*On ets, noia?*, 2002). Després es va posar a buscar parella desesperadament per tot Catalunya (*Talcomsóc*, 2004), i ara el podeu veure fent de funcionari atrinxerat en una decrepita oficina a punt de ser enderrocada a *Out!*, un muntatge estrenat el 2008 que ha participat amb èxit en diferents festivals i que actualment està de gira pels Països Catalans. Hosta actua de vegades amb el nas vermell, però sense pintures de guerra: «Com a pallaso, m'acosto més a la manera de fer de Jacques Tati o Mr. Bean que no pas al clàssic pallaso de pista, ja que m'interessa més un tipus d'humor quotidià, que reflecteixi la nostra manera de ser i de fer però que alhora també sigui universal, que no busqui tant la riallada com el somriure».